

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

11 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Uncu Natalia în numele inculpatului împotriva sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 20 ianuarie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020, în cauza penală în privința lui

*Țarălungă Victor xxxx, născut la xxxx,
domiciliat în r-nul xxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 24.05.2019-20.01.2020;

instanța de apel: 11.02.2020-01.07.2020;

instanța de recurs ordinar: 12.08.2020-11.11.2020.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 20 ianuarie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Țarălungă Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(1) Cod penal, fiindu-i aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului Țarălungă Victor în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 60 lei, s-a respins ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Țarălungă Victor, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, având drept scop dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, a decis să comită escrocheria în proporții considerabile, deposedând-o ilegal pe partea vătămată Xxxde bicicleta sa de tip sport. În acest scop la 18.03.2019, aflându-se în preajma magazinului "Bavaria" situat pe strada xxxx, municipiul xxx, l-a observat pe fiul părții vătămate xxxxx, a.n.xxxx, cu bicicleta, despre care cunoștea cu certitudine că se află la evidența medicului xxx cu diagnoza xxxxx, prin inducerea în eroare a ultimului, sub pretext ca

să-i transmită bicicleta să se plimbe, iar xxxxx în acest timp să meargă în magazin să-i procure produse alimentare, astfel prezentând ca adevărată o faptă mincinoasă, în privința naturii și părților actului juridic și obținând astfel încrederea după ce partea vătămată i-a dat bicicleta a plecat într-o direcție necunoscută, producându-i părții vătămate o daună considerabilă în sumă de 2500 lei.

Acțiunile inculpatului Țărălungă Victor fiind calificate conform semnelor infracțiunilor prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii părților actului juridic anulabil, încheierea căruia a fost determinată de comportamentul dolosiv și viclean, care a produs daune considerabile.

3. Sentința fost atacată cu apel de către avocatul Nelea Suveică în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței în latura pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri prin care în privința inculpatului să fie aplicată pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

3.1. În motivarea apelului avocatul Nelea Suveică în interesele inculpatului, a invocat că la aplicarea pedepsei pentru inculpatul Țărălungă Victor instanța de judecată nu a ținut cont că:

- inculpatul a recunoscut vina atât la urmărirea penală cât și în instanța de judecată, s-a căit sincer în fapta comisă, a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată fapt care a ușurat desfășurarea procesului de judecare a cauzei, a realizat pe deplin caracterul negativ al acțiunilor săvârșite;

- corectarea inculpatului este posibilă prin aplicarea față de acesta a muncii neremunerate în folosul comunității.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020, a fost respins ca nefondat apelul avocatului Nelea Suveică în numele inculpatului, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 20 ianuarie 2020 cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, cauza a fost judecată în prima instanță în ordinea prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate de către organul de urmărire penală, care au fost cercetate în ședința instanței de fond, asupra cărora inculpatul Țărălungă Victor nu a obiectat și nu a solicitat administrarea unor probe noi.

Prin prisma probatoriului administrat instanța de fond a stabilit ca fiind dovedită pe deplin vinovăția lui Țărălungă Victor în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, stabilindu-i în baza acestei legi

pedeapsa de 1 an închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a concluzionat că, prima instanța justificat a aplicat acestuia pedeapsa sub formă de închisoare, iar cuantumul acesteia pentru faptă comisă a fost stabilit cu respectarea principiilor individualizării pedepsei penale, pedeapsa fiind stabilită cu respectarea prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a stabilit că, pedeapsa aplicată inculpatului Țărlungă Victor, sub formă de închisoare, în cuantumul stabilit de către prima instanță, este în coraport cu gravitatea faptei comise, o infracțiune mai puțin gravă, comisă cu intenție; natura și gravitatea consecințelor infracțiunii – ca urmare a acțiunii infracționale comisă de Țărlungă Victor, părții vătămate i-a fost cauzată daună considerabilă în sumă de 2500 lei.

Instanța de apel la stabilirea pedepsei a reținut motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit – dobândirea ilicită de la partea vătămată a bunului material ce-i aparține (bicicletă). Personalitatea inculpatului, care anterior a mai avut conflicte cu legea, or, prin sentința Judecătorei Soroca din 18.06.2013 a fost condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. c),d) Cod penal la pedeapsă de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității; prin sentința Judecătorei Soroca din 04.02.2014 a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit. f) Cod penal, prin aplicarea art.84 alin.(4) Cod penal și art.87 alin.(1) Cod penal, la pedeapsă de 2 ani și 1 lună închisoare; prin sentința Judecătorei Soroca din 25.07.2014 a fost condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. d) Cod penal, prin aplicarea art.84 alin.(4) Cod penal, la pedeapsă de 4 ani închisoare, de asemenea potrivit cazierului contravențional, în perioada anilor 2017-2019 xxx a fost atras la răspunderea contravențională pentru comiterea contravențiilor prevăzute de art.354 CCo – huliganism nu prea grav, art.69 alin.(1) CCo – injuria, art.104 CCo – distrugerea/deteriorarea bunurilor străine, art.105 CCo – sustragere în proporții mici din avutul proprietarului, art.354 CCo – huliganism nu prea grav, la locul de trai se caracterizează negativ; atitudinea inculpatului față de fapta comisă și procesul desfășurat – a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, fapt ce a găsit reflectare asupra termenului de examinare a cauzei, circumstanțe atenuante – căința sinceră; circumstanțe agravante – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o faptă similară.

Instanța de apel a stabilit că, în cauza lui Țărlungă Victor stabilirea categoriei excepționale de pedeapsă este condiționată atât de personalitatea inculpatului, care nu este la prima abatere de la legea penală, precum și gravitatea faptei imputate, care face parte din categoria celor mai puțin grave,

comisă în scurt timp după executarea pedepsei stabilită pentru infracțiune de furt.

Inoportunitatea aplicării unei pedepse de altă categorie, instanța de apel a desprins din însuși categoria și caracterul faptei comise, din natura și gravitatea consecințelor infracțiunii comise de Țăralungă Victor, precum și din faptul, că acesta anterior a fost condamnat la pedeapsa muncii neremunerate în folosul comunității și la pedeapsa închisorii, însă careva concluzii nu a tras, or, eliberându-se din penitenciar în scurt timp comite iarăși o infracțiune mai puțin gravă, comisă cu intenție, astfel sfidând cu desăvârșire nu numai normele morale, dar și legea penală.

Instanța de apel a considerat că, solicitările inculpatului referitor la aplicarea unei pedepse non privative de libertate, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, sunt neîntemeiate, or, o pedeapsă mai blândă la caz, nu va asigura atingerea scopului pedepsei penale și nu va restabili echitatea socială perturbată de Țăralungă Victor.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond a ținut cont de prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, stabilind pedeapsa la limita esențial micșorată rezultând din procedura simplificată de examinare a cauzei, care a fost solicitată de către Țăralungă Victor până la începerea cercetării judecătorești ce a avut loc în prima instanță. Iar cuantumul pedepsei, stabilită rezultă din împrejurările speței, inclusiv și rezultând din căința sinceră a inculpatului, care este apreciată ca fiind circumstanță atenuantă în sensul art.76 Cod penal.

Instanța de apel a concluzionat că, atingerea scopurilor de restabilire a echității, de corectare a inculpatului, de prevenire a comiterii altor infracțiuni, va fi posibilă doar prin aplicarea față de Țăralungă Victor a pedepsei sub formă de închisoare, cu executarea ei reală. Pedeapsa astfel cum a fost individualizată de către prima instanță răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art.61 Cod penal, cuantumul acesteia este dozată corespunzător, iar față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia, pedeapsa aplicată inculpatului Țăralungă Victor este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, a declarat recurs ordinar avocatul Uncu Natalia în numele inculpatului, care fără a invoca careva temeii prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei penale, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

5.1. În susținerea revendicărilor, avocatul Uncu Natalia în numele inculpatului a menționat următoarele:

- la emiterea sentinței Judecătorei Soroca, sediul Central din 20 ianuarie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020, nu s-a ținut cont de prevederile art. 2, 7, 75-78 Cod penal cât și de explicațiile Plenului Curții Supreme de Justiție a Hotărârii nr. 16 din 31.05.2004 „Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei”.

6. Pe marginea recursului declarat, procurorul a depus referință prin care a solicitat respingerea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Colegiul penal reține că în susținerea recursului, avocatul nu a invocat incidența a nici un temei prevăzut de art. 427 alin. (1) însă critica în esență se încadrează în pct. 10) din dispozițiile art. art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care prevăd că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu a individualizat corect pedeapsa*.

Instanța de recurs menționează însă că, prevederile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul penal reține că, recurentul deși este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, critică decizia contestată doar în partea ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, considerând-o prea aspră, solicitând în acest sens, aplicarea unei pedepsei mai blânde în privința inculpatului.

Privitor la pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond și menținută de către instanța de apel, Colegiul penal consideră că instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată în acest sens, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei,

stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Instanța de recurs reține că recurentul înaintează cerințe prin care solicită aplicarea unei pedepse mai blânde, solicitări care pe lângă faptul că sunt contradictorii, de fapt nici nu au fost motivate de către recurent, fiind neîntemeiate, or doar faptul că ultimul nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate.

Instanța de recurs subliniază că, inculpatul Țarălungă Victor anterior a avut conflicte cu legea, circumstanțele care indică asupra faptului că aplicarea unei pedepse mai blânde nu ar putea atinge scopul prevăzut de lege, motiv pentru care, Colegiul penal reține ca fiind corectă concluzia instanțelor inferioare, precum că scopul pedepsei penale de reeducare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, va putea fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate în privința acestuia.

La speță, Colegiul penal reiterează că, practica judiciară demonstrează că pedeapsa prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate,

jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, iar o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni cât și de prevenirea săvârșirii infracțiunilor.

Pe lângă aceasta, recursul apărării, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5.1. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate, pedeapsă care răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentul invocat de recurent privind aplicarea pedepsei non privative de libertate, urmând a fi declarat ca neîntemeiat.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurentului nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate de recurent nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reținând prevederile sus menționate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat și potrivit legii decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Uncu Natalia în numele inculpatului împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 iulie 2020, în cauza penală în privința lui *Țarălungă Victor xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 30 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda